

OLORS I PERFUMS

Divendres al capvespre, el nostre personatge es proposa passar el que en podríem dir una nit boja. Procurarà localitzar un amic, mitjançant una trucada telefònica, per a proposar-li d'anar a sopar. Triarà el lloc més adient per menjar lleuger, ja que té ganes d'estar en forma. Després caldrà decidir l'itinerari de la nit: prendre unes copes en el bar de moda, on es pot trobar companyia interessant per portar-la a l'altre bar de moda i enllestir detalls. Tornarà a casa a les cinc de la matinada, assedegat i amb una mica de gana. A la nevera, però, hi té per beure i per menjar per a ell i també per a la possible companyia que hagi pogut trobar. Per a demà al matí ja té llet, amb una data de caducitat que diu que encara serà bona quinze dies més.

No ha tingut massa problemes el nostre personatge per trobar tant el seu amic com la companyia i el menjar: un número de telèfon, un restaurant, uns locals oberts tota la nit i la nevera de casa han fet la feina.

Força més complicat ho devia tenir l'home prehistòric, que necessitava olorar l'aire per saber si alguna cosa o algú s'acostava o per localitzar el menjar i decidir-ne la qualitat, com ho veiem fer ara a qualsevol animal domèstic.

Diuen els antropòlegs que l'olfacte deixa de ser vital per a l'animal home en el moment en què es converteix en homo erectus i s'allunya de terra. El cert és que un sentit que donava una informació imprescindible ha passat, gràcies a les coses de l'evolució, a ser secundari, o només a semblar-ho? Intentarem veure, a partir d'ara, com l'home, no havent perdut cap de les seves virtuts olfactivas, en el sentit fisiològic, ha quasi perdut la consciència de la reacció davant l'estímul olfactiu.

OLORS (1 i 2)

El nostre aparell olfactiu comença amb una munió de cèl·lules receptores situades dins del nas, en el que s'anomena mucosa olfactiva i acaba a l'interior del nostre cervell.

Les cèl·lules receptores reaccionen de manera individual elaborant una imatge específica per a cada estímul, que arribarà al cervell. El sistema de transmissió està estructurat en forma d'arbre de manera que les neurones que surten de les cèl·lules receptores convergeixen en uns nusos anomenats glomèruls d'on surten noves neurones, en una proporció aproximada d'una per cada mil que entren, que porten l'estímul cap al cervell. Aquesta estructuració fa que, si bé cada receptor reacciona individualment, no ho fa amb independència, sinó que la seva resposta està condicionada a la dels altres.

Aquesta complexitat del sistema receptor és la responsable d'algunes de les característiques més interessants de l'olfacte, com el seu **alt grau de**

Agustí Vidal

Neix a Granollers. Llicenciat en Ciències Químiques (Universitat de Barcelona).

Treballa en el món de la creació de perfums des de l'any 1979. Paral·lelament a la seva llicenciatura, efectua estudis musicals amb Josep Ma. Ruera, Aureli Font, Joan Josep Olives i Liliانا Maffiotti successivament.

A l'actualitat és director de la Coral Polifònica de Granollers.